

יולי 2013

פיצק'ילה שלי...

אני עומד פה עכשיו, עברה שנה, שנה שאת לא איתי. אבל איתי כל הזמן. קשה לי להאמין שעברה כבר שנה. קשה לי להאמין שאת לא פה. כל הזמן אומרים לי: אל תדאג, החיים ממשיכים, הזמן עושה את שלו. ואני רק חושב בלב, איזה זמן ואיזה חיים...

קרצוש שלי, אני עדיין מחכה ומקווה שאני זה שבכלל נמצא באיזה קומה או חלום רע ורק מחכה שתעירי אותי. אבל הסיוט הזה יותר מידי אמיתי.

אני לא מאמין שככה קטפו לי אותך, בתחילת החיים שלנו, רק התחלנו לתכנן את העתיד שלנו, לחשוב על ילדים ואפילו על לקנות בית. אבל כל התכנונים האלו נגדעו במכה אחת לפני שנה. לפני שהכל התחיל התחלנו לתכנן את הטיול הבא שלנו, זה היה אמור להיות לארה"ב – שיקגו, האגמים ומשם להמשיך עד ניו יורק. בשנים האחרונות נסענו כל שנה בתקופת החגים לתקופה של כשלושה שבועות-חודש. ששרון שכבה עדיין רדומה אחרי הניתוח אני עוד ישבתי עם הספר טיולים, לקרוא חומר רקע, הייתי אופטימי שעד ספטמבר הכל יעבור וניסע. צחקו עלי שעשיתי את זה, אבל אני צחקתי בחזרה ואמרתי היא תראה לכולם. הניתוח עבר, ולאחר שבועיים יצאנו הבייתה. את האמת הכל היה בסדר, שרון הרגישה טוב. ואז קראו לנו לבית חולים, לשמוע את תוצאות הביופסיה. הד"ר הכניס אותנו לחדר ואמר "לימפומה", משם המדרון רק הלך ונעשה חד יותר. אבל לכל האורך למרות הכל שמרנו על אופטימיות, אמרתי לך כל עוד אני פה לא יקרה לך כלום. את תעברי את זה, זה בסך הכל מכשול בחיים שלנו, עברנו כמה דברים בחיים וזה עוד משהו שנעבור, אמרתי לך שעוד נשב ונצחק על זה. במקום זה אני עומד פה אחרי שנה בלעדייך ובוכה.

אומנם אני עומד פה, כי עברה שנה וצריכים לעשות אזכרה, אבל פעם שמעתי מישו אומר שעושים אזכרה כדי שאנשים יזכרו את האדם שנלקח, אבל הקרובים לא צריכים הם זוכרים כל השנה. אז קודם כל פיצקי, אני רוצה להגיד לך שכולם זוכרים אותך. אני מקבל מידי פעם אי-מיילים או פוגש אנשים במקרה שהכירו אותך לפני הרבה שנים, עוד לפני שאנחנו הכרנו, אז זה אומר ממש מלפני הרבה שנים, והם אומרים לי שהם זוכרים אותך, ילדה בלונדינית, חייכנית, אהובה, נמרצת, ושהשאר על כולם חותם. אז אל תדאגי יפה שלי, אף אחד פה לא ישכח אותך.

בהתחלה אמרו לי אל תכתוב תדבר ישר, אבל יש לי בעיה במקום הזה, אני מרגיש אותך כל יום מסביבי, עם זה בשיר ברדיו, בתוכנית טלוויזיה, בנסיעה, אבל שאני נכנס הנה אני מרגיש מנותק, כאילו אני לא פה. ובגלל זה החלטתי

לכתוב. מי כמוך יודע כמה קשה לי להביע רגשות כלפי חוץ. אבל את יודעת כמה אהבתי אותך, כמה אני אוהב אותך וכמה תמיד אוהב אותך.

מאז שהלכת, קשה לי להאמין במשהו, אני אומר איך יכול להיות שמישהו/משהו ייתן שמלאך כמוך יעלם מהעולם, אבל כנראה שבאמת רצו אותך למעלה, למקום שבו מלאכים צריכים להיות. העולם, החברים, המשפחה והכי חשוב – אני, זכינו בך לתקופה קצרה, קצרה מידי. לפני כשנתיים בערך שתלנו בגינה עץ תפוחים, אמרת שזה עץ החיים שלנו, ואני עוד זוכר שאחרי החורף בשנה שעברה יצאו פרחים ושהייתי בבית ואת בבית חולים צילמתי לך ושלחתי תמונה. השנה יצאו סוף סוף תפוחים, 4 תפוחים. לא קטפתי כי רציתי שיגדלו, ואולי זה מקרה אבל בדיוק השבוע הם נפלו מהעץ – שניים נפלו מהעץ ביום ראשון, והשניים האחרים שלשום.

כמו שכולם יודעים החלטתי להאמין בשירים, ומאז אני מרגיש ששרון מדברת אלי דרך שירים, וזה קורה הרבה, אין פה מקריות. אז החלטתי לסיים עם שיר שמסכם את ההרגשה שלי:

מתעורר לי בבוקר פותח ת'עיניים,
מתרגל לבדידות מוזרה שנוצרה בינתיים
שוטף פנים שותה קפה הכל לבד מאז שעזבת
לכולם הכל רגיל השמש זורחת,
יש בית אישה ילדים
החיים זורמים חיים בנחת, בלי פחד.
רק אני מנסה לאסוף שברים מאז שהלכת.

החברים נותנים לי קצת כוח,
יש עוד עתיד שווה לפרוח,
וכמו ירח שוב לזרוח
אך כשכולם ישנים אני לשמיים צועק.

כמה חסר לי החיבוק שלך,
כמה חסר לי הליטוף שלך
שמך לא חרוט רק על הסלע,
גם בליבי אני שומר לך
אהבה ללא גבולות.

אוהב אותך פיצק'ילה שלי.